

Юрій Бабенко

ТО ГРІМ ГРИМИТЬ

Земля здригалась і глухо стогнала. Єфрейтор вермахту Алоїс Гертнер обережно спускався вищербленими сходами в льох. Тьмяний вогник запаленого сірника вихопив із темряви купку бараболі, що поключилася майже прозорими анемічними пагінцями, декілька прив'ялих бурячків, у кутку маячила блідо-зелена капуста покрита слизькими плямами. Витекли в минуле дві-три хвилини. «Що вони там роблять? Чому не йдуть?» – Алоїс тривожно глянув угору – туди, звідки прийшов. Минула ще одна довга хвилина. Зрештою, він почав підніматися по вищерблених сходах, плечем натиснув на старі дубові двері – очі різонуло сліпуче світло. Він миттю перелетів подвір'я. Перед ним біліла хатина під солом'яною стріхою. Двері відчинено навстіж. Чоловік прожогом ускочив усередину. В комірчині не було нікого, на кухні теж. «Mein Gott*!» – гухнуло так, що Алоїс аж присів. На голову посипалося скло з вікна. І в кімнаті порожньо. Алоїс по драбині подерся на горище. Там було темно, хоч в око стрель. Дістав з кишені коробку з сірниками, покрутив її в пальцях і сховав. І найменшої іскри достатньо, щоб суха солома спалахнула, як порох.

Темрява щеміла приглушеними дитячими схлипами. «Не плач, не плач – з пільми озвалася Ганна – то грім гримить.» Алоїс пішов на голос. «Teufel!**» – боляче вдарився головою об невидиму балку, наткнувся на господиню дому, що зіщулено сиділа на купці соломи. «Dummkopf! Dummkopf!***» – репетував німець. Він ухопив Ганну за руку й потягнув за собою.

Алоїс обережно спускався вищербленими сходами, за ним слідом ішла Ганна з Васильком на руках. Тьмяний вогник запаленого сірника вихопив

із темряви купку бараболі, що поключилася майже прозорими анемічними пагінцями. Здригалась і глухо стогнала земля.

* * *

Снаряд поцілів у хатину. Родина Кащенко втратила дім, але залишилася живою.

*Mein Gott – Боже мій (нім.)

**Teufel! – чорт (нім.)

***Dummkopf – дурепа (нім.)